

Наша и светска историја је сараднике окупатора у Другом светском рату лоцирала за векове на своје црне странице. Покушаји њихових наследника, неких политичара, историчара и адвоката да их рехабилитују је Сизифов посао, што је случај и са кнезом Павлом Карађорђевићем. Кнез, иначе, не завређује да се о њему много пише али тај случај упозорава српску јавност на следеће: и данас су наши „кнезови“ у ситуацији да учине сличан издајнички корак и спанђају се са НАТО, чији је циљ, као и Хитлеров, комадање Србије. То се може спречити.

Да се подсетимо. Кнез Павле је на тајном састанку са Хитлером 4. марта 1941. у Берхтесгадену (састанак је трајао пет часова) одлучио да Југославија приступи Тројном пакту, што је био увод у нестајање Србије као самосталне државе. Хитлер нас је раскомадао „ко Панта питу“: Немци су узели Банат, Мађари Бачку, усташе Срем, Албанија Косово, а Бугарска босилеградски и пиротски округ. Народ је мислио друкчије. Његов одговор је био „Боље рат него пакт“. Почела је НОБ.

Да није било НОБ свет данас не би ни знао да постоји Србија. НОБ је онемогућила немачки план о формирању посебне немачке подунавске државе („Donaustaat“, „Donauschwabenland“, „Prinz Eugen - Gau“...) са Београдом као немачком националном тврђавом и етничко потискивање и прогон Срба на простор преткумановске Србије. Ово показује да Трећи Рајх у свом концепту Нове Европе није имао Србију као државу, што је још један аргумент да је потписивање Тројног пакта 25.3.1941. био штетан и анационални потез издајничке владе Цветковић - Мачек. То је поука и за данашњу ситуацију јер у новом светском поретку, кога креирају САД, нема данашње Србије већ неке преткумановске и слично, а у сваком случају без КиМ, Војводине и Санџака. НОБ је Србију виноу у сам светски врх међу 50 земаља света, који су сачињавале први сазив ОУН у Сан Франциску априла 1945. године. Кнез Павле је срамота Србије. Због побуне војске и народа 27. марта 1941. Хитлер је мучки напао и покорио Југославију. Наравно, Павле није чекао Немце већ је „ухватио маглу“ у Грчку и даље, заједно са породицом, а за њим и цела династија. Зар се међу толиким принчевима, који су годинама дембелисали на грбачи народа, не нађе ниједан јунак и стави на чело народа у тим тешким тренуцима? Не, времена су се променила. У старо доба српски кнезови и краљеви ишли су у борбу против нападача на челу народне војске и заједно са војницима ступали у борбу, делећи с њима и добро и зло на бојишту. Прича да је кнез, приступајући Тројном пакту 25. марта 1941. учинио једини прави и могући избор у то време и спасао земљу од веће катастрофе је срамотна. Зар је могла бити већа катастрофа од њеног комадања само неколико недеља после тог потписивања? Није било другог избора, кажу. Како смо ми, скоро деца, са 16, 17 година имали избор. Па ми смо, заједно да старим

партизанским борцима, најурили немачке хорде из Србије, опколили и заробили стотине хиљада Шваба у Словенији маја 1945. Не треба за то бити кнез већ имати срце и љубав за земљу и народ. То Павле није имао. Он је чувао своју кожу, као и сви слични њему, који га данас славе и величају. Не бране они само Павла већ и свој кукавичлук данас, а верујем и сутра, ако их земља позове да је бране. Нико паметан не воли рат. Нисмо га ни ми волели 1941-1945, али постоје тренуци и време када се мора ратовати и онда мораш бити човек или си гад! Па, бирај - избор је твој. Немој само говорити да нема избора!

На крају, пишући ово не желим ни на који начин да повредим осећања потомака кнеза Павла. Жеља је свакога од нас да има славне претке. Деца не одговарају за поступке својих родитеља, били они добри или лоши.

Аутор је генерал у пензији и бивши борац X крајишке бригаде НОВ и ПОЈ

(Данас)